

Hồi thứ hai mươi ba

Lưu Dự định cướp công Nhạc Phi Hô Tiên quyết trắng đen làm rõ

Nghe tiếng quát của Nhạc Phi, tên cường đạo mặt xanh cười ngựa thanh tông, tay cầm Lang nha bổng xông đến trước trận, không phải để giáp chiến mà lại giơ cây Lang nha bổng lên trời, kêu lên:

– Nhạc đại huynh ơi! Em đến tìm anh đây.

Nhạc Phi nhìn kỹ thì người ấy không phải ai khác mà là Kiết Thanh, người bạn tâm giao đã từng chung sống với chàng qua những ngày hàn vi khổ sở.

Nhạc Phi quát lớn:

– Ngươi đã đi cướp của giết người còn đến đây làm gì nữa?

Nói rồi truyền quân áp tới bắt Kiết Thanh, nhưng Kiết Thanh không chút nao núng.

Quân sĩ lướt tới tới Kiết Thanh lại. Nhạc Phi trông thấy bọn lâu la của Kiết Thanh đều là dân làng bèn xua tay nói:

– Các ngươi hãy đem nhau trở về làm ăn lương thiện, đừng làm điều xằng bậy nữa, ta không dung tha đâu.

Dân làng tạ ơn rồi dắt nhau về hết, Nhạc Phi truyền quân dẫn Kiết Thanh vào thành để tại Ngọ môn rồi đi thẳng vào triều tâu:

– Hạ thần đã bắt được cường đạo rồi, hiện còn để tại Ngọ môn hầu chỉ.

Cao Tông hạ lệnh dẫn Kiết Thanh vào triều. Ngự lâm quân ra lôi cổ Kiết Thanh đến trước Kim giai, Kiết Thanh vùng la lớn lên:

– Hoàng đế ôi! Tôi không phải là cường đạo mà là anh em bạn của Nhạc Phi, tên tôi là Kiết Thanh, đến đây quyết tìm cho được anh tôi để hiệp lực bảo vệ triều đình.

Cao Tông nghe nói, nhìn kỹ lại tướng mạo của Kiết Thanh quả là một trang anh hùng tuấn kiệt, liền hỏi Nhạc Phi:

– Người này có phải là anh em bạn của khanh không?

Nhạc Phi tâu:

– Quả thật như vậy, song y đã làm điều xằng bậy. Thần rạch đất, dứt nghĩa kim bằng đã lâu rồi.

Cao Tông nói:

– Cứ xem qua tướng mạo, trẫm cũng đoán biết y là một tay hảo hán, mà lúc này là lúc dụng người, vậy khanh cũng nên rộng lòng dung để cho hấn lập công chuộc tội.

Nói rồi, vua sai quân cởi trói cho Kiết Thanh và phong cho chức phó Đô Thống, cho theo Nhạc Phi để phụ lực, ngày sau có công sẽ phong thưởng thêm.

Kiết Thanh vội vàng quỳ lạy tạ ơn vua. Nhạc Phi từ giã ra khỏi triều dẫn Kiết Thanh đến ra mắt Nguyên soái Trương Sở.

Nguyên soái sai Nhạc Phi dẫn binh đi trước ra tại Quỷ Sầu quan, còn Lưu Dự thì dẫn năm nghìn quân đi đạo thứ hai, còn Trương Nguyên soái cũng dẫn đại binh mười vạn đi sau tiếp ứng.

Nhắc qua Ngột Truật đang đóng binh tại phủ Hà Giang, chợt quân vào phi báo:

– Bẩm chúa công, hiện nay Khương Vương đã lên ngôi tại Kim Lăng, dùng Trương Sở làm Đại Nguyên soái, đang tập trung binh mã chống lại chúng ta.

Ngột Truật nghe báo cả giận, sai hai Nguyên soái là Kim Nha Hốt và Ngân Nha Hốt, mỗi người dẫn năm nghìn quân làm tiên phong, lại mời người anh là Thái tử Hồ Hãn dẫn mười vạn quân rầm rộ kéo thẳng qua Kim Lăng quyết phá tan không cho quân Tống dám chồi, nảy lộc.

Khi Nhạc Phi và Kiết Thanh dẫn tám trăm tinh binh và năm nghìn binh mã đi qua núi Bát Đàn, Nhạc Phi cho dừng binh đưa mắt xem xét địa thế một hồi rồi nói với Kiết Thanh:

– Ô, hòn núi này tốt quá...

Vừa nói đến đây, Kiết Thanh đã ngắt lời:

– Trong giờ phút nghiêm trọng này mà đại huynh lại đi tìm chỗ phong cảnh đẹp để làm gì?

Nhạc Phi cười đáp:

– Sao đệ có ý nghĩ khờ khạo như vậy? Chit vì ta thấy hòn núi hiểm trở lắm, nếu binh Ngột Truật đến đây, tuy quân ta ít nhưng dựa vào hiểm địa này cũng có thể đánh tan chúng.

Hai người đang chuyện vãn, bỗng có quân vào phi báo:

– Đại binh của Kim Phiên đã gần đến đây rồi.

Nhạc Phi nghe báo cười ha hả chỉ tay lên trời nói:

– Ấy là phúc của chúa thượng ta đó.

Rồi lập tức truyền cho tinh binh cung ná sẵn sàng, mai phục hai bên và gọi Kiết Thanh dặn:

– Hiền đệ hãy đi trước dụ địch, phải giả thua chạy vào núi, ta chờ ở đây tiếp ứng.

Kiết Thanh vâng lệnh dẫn năm nghìn binh mã kéo đi, vừa gặp quân Phiên lập tức giao chiến. Quân Phiên thấy Kiết Thanh binh ít nên khinh thường áp tới la ó vang trời.

Kiết Thanh giục ngựa lướt tới không một chút sợ sệt. Kim Nha Hốt và Ngân Nha Hốt thấy thế cười ha hả nói:

– Ta tưởng tướng Nam man có ba đầu sáu tay chi, ngờ đâu cũng chỉ là phường vô danh tiểu tốt đến đây chỉ liều thân vô ích.

Kiết Thanh quát:

– Chúng bay chớ có khinh thường, hãy xem cây Lang nha bổng của ta đây.

Rồi Kiết Thanh không đợi giặc nói thêm một lời nào nữa, vung roi đánh bổ tới. Bên kia Kim Nha Hốt cũng vung đao đón đánh trả.

Đánh được ba hiệp, Kiết Thanh nghĩ thầm:

– Đại huynh ta đã bảo dụ chúng vào núi, ta phải thi hành gấp mới được.

Nghĩ vậy, chàng đánh bậy một roi, rồi quay ngựa bỏ chạy. Hai Phiên tướng thấy thế lấy làm khoái chí, hô quân đuổi theo, quyết hạ thủ đối phương cho kỳ được.

Khi quân Phiên vừa chạy đến chân núi, thành linh hai phục binh nổi dậy, cung tên bắn vãi ra như mưa, cắt đôi đoàn quân Phiên không thể liên lạc với nhau được nữa.

Kim Nha Hốt vừa muốn quay ngựa rút rút lui, tìm đường thoát thân, tức thì sau lưng đã có tiếng quát to như sấm:

– Kim Phiên tặc, ngươi muốn chạy đi đâu? Có ta là Nhạc Phi đây.

Nhạc Phi vừa hét vừa đề ngang cây Lịch tuyền thương chặn Kim Nha Hốt lại đánh. Ngân Nha Hốt thấy thế xông vào trợ chiến. Kiết Thanh lập tức quay ngựa lại đón đánh Ngân Nha Hốt.

Hai bên núi, tiếng la ó vang trời dậy đất, tiếng tên bay vun vút, tiếng giáo mác chạm nhau hòa lẫn với tiếng rú thất thanh nghe rất ghê rợn, quả là một trận hỗn chiến vô cùng khốc liệt.

Trong lúc rối loạn, Kim Nha Hốt không biết quân Tống có mấy trăm vạn nên trong lòng sợ hãi, vì vậy chỉ chậm tay một chút đã bị Nhạc Phi đâm một thương ngã nhào xuống ngựa. Ngân Nha Hốt thất kinh không kịp trở tay, bị Kiết Thanh vút một roi trúng ngay giữa đỉnh đầu óc huyết văng tứ tung. Tám trăm tinh binh ào ra một lượt chém giết quân Phiên hơn ba nghìn tên, còn bao nhiêu chạy thoát được.

Nhạc Phi cắt lấy hai thủ cấp của tướng Phiên, đồng thời thu dọn lương thảo cùng vô số binh khí rồi bảo Kiết Thanh giải qua dinh Lưu Dự cho người đem trình với Trương Nguyên soái.

Lưu Dự lĩnh rồi nói với Kiết Thanh:

– Ngươi hãy về đi, để ta sai người giải về báo với Nguyên soái giùm cho.

Kiết Thanh trở về dinh Nhạc Phi chờ lệnh. Lưu Dự ngồi ngẫm nghĩ:

– Nhạc Phi tài ba thật. Hắn chỉ có tám trăm binh mã mà mới đi mấy ngày đã lập được chiến công to tát thế này thì rồi đây công trạng của hắn biết đâu mà lường? Thế thì ta phải tìm cách cướp cái công đầu này mới được.

Nghĩ rồi vội lấy bút viết thư, sai kỳ bài quan giải thủ cấp cùng các vật của Phiên binh về đại doanh báo tiếp công cho mình.

Trương Nguyên soái có ngờ đâu việc xảo trá ấy, cứ việc ghi công đầu cho Lưu Dự rồi ban thưởng cho kỳ bài quan.

Kỳ bài quan tạ ơn Nguyên soái rồi trở về phục lệnh, Lưu Dự đắc ý vô cùng.

Nhạc Phi thắng trận, thừa thế tiến quân, ngày đêm không nghỉ. Ngày kia, đến một quả núi tên là Thanh Long sơn, chàng quan sát địa thế một hồi rồi hạ lệnh dừng binh tại đó, gọi Kiết Thanh bảo:

– Chỗ này địa thế vô cùng hiểm trở, lại càng dễ dàng dụng binh hơn khi ở Bát Bàn sơn. Ta định đồn binh tại đây sắp đặt cho sẵn sàng, chờ cho quân Phiên đến đánh một trận toi bời không còn một manh giáp cho chúng biết tay.

Kiết Thanh gật đầu khen phải. Nhạc Phi lại bảo:

– Hiền đệ phải tức tốc trở lại dinh Lưu Dự ra mắt người, nhờ người cho mượn bốn năm trăm cái bao bố tời, vài trăm bao thuốc súng, hỏa pháo, hỏa tiễn cùng câu liêm, mỗi thứ ít nhất và ba trăm chảng nên thiếu sót, rồi xin người đưa đến đây cho ta dùng việc gấp.

Kiết Thanh vâng lệnh phóng mình lên ngựa chạy như bay trở lại ra mắt Lưu Dự và thuật lại lời yêu cầu của Nhạc Phi. Lưu Dự đáp:

– Ở đây tuy cũng có song không đủ số ấy, ngươi hãy về thưa lại với Nhạc gia cứ việc an tâm, để ta sai kỳ bài quan trở về đại doanh xin Nguyên soái đủ các vật trên gửi đến ngay lập tức.

Kiết Thanh thấy Lưu Dự sốt sắng lấy làm mừng rỡ vội trở về phục lệnh. Còn Lưu Dự thì đã cướp được công của Nhạc Phi nên thích chí hời hả sai kỳ bài quan đến dinh Nguyên soái xin đủ các vật trên đem giao cho Nhạc Phi cấp tốc.

Nhạc Phi có đủ vật dụng, vội sai ham trăm tinh binh phi ngựa ra trước núi lấy cỏ khô cho thật nhiều rải rắc khắp núi, đồng thời vãi thuốc súng lên trên, cứ như thế sắp đôi ba lớp rồi mới cho quân sĩ mai phục.

Nhạc Phi lớn tiếng ra lệnh:

– Ba quân hãy nằm yên, nhất thiết không được động tĩnh gì cả. Chờ khi nào có tiếng pháo nổ ấy là hiệu lệnh, chúng bay hãy ra sức bắn tên đạn, hỏa pháo, hỏa tiễn ra cùng một lúc nhắm cho trúng vào hàng ngũ quân Phiên nhé!

Ba quân cùng vâng dạ, Nhạc Phi lại sai hai trăm quân ra phía sau núi lấy cát đổ vào bao đem chặn lòng suối như một chiếc đập làm cho mực nước ứ lại thật cao, đợi quân Phiên lội qua suối thì phá đập cho nước tuôn xuống chìm ngập chúng.

Địch quân, nếu tên nào thoát qua được bên kia thì chúng sẽ gặp hai bên vách núi dựng đứng, phải men theo con đường mòn chật hẹp mà chạy. Tính toán kỹ rồi, Nhạc Phi liền cắt một trăm quân đến nấp trên sườn núi hai bên con đường hẹp ấy, chặt cây đá cho thật nhiều chờ quân Phiên qua lấy đó rồi cắt dây cho lẩn cây, đá xuống.

Nhạc Phi lại giao cho Kiết Thanh hai trăm binh mã và dặn:

– Hiền đệ phải lĩnh hai trăm binh mã này ra sau núi đến cuối đường chẹt ấy mà mai phục đón giết một số tàn binh Phiên chạy lạc đến đó. Chắc chắn đệ sẽ gặp một viên đại tướng cưỡi ngựa huỳnh buru, mặt vàng như nghệ, tay cầm Lưu tinh chùy, đệ phải rán sức bắt cho được nó. Viên tướng này là anh của Ngột Truật, tên là Hồ Hãn, Thái tử Phiên quốc. Nếu đệ để cho nó chạy thoát thì ta sẽ bắt đệ đem về cho Trương Nguyên soái chiếu theo quân luật mà trị tội chứ không thể vị tình được đấy nhé!

Kiết Thanh vâng lệnh lĩnh binh kéo đi ngay. Còn hai trăm quân, Nhạc Phi kéo đến trước sườn núi đóng, truyền cấm cờ xí cho thật nhiều và đánh trống khua chiêng cho rầm rộ để giao phong với quân Phiên tại đó.

Nói về Trương Nguyên soái, ngày nọ đang ở trong dinh nghị kế, bỗng thấy quan Trung quân Hồ Tiên vào bẩm:

– Bẩm Nguyên soái, chẳng biết hôm nay Lưu Dự sai người về xin bao bố và hỏa pháo để làm chi vậy? Tiểu tướng lấy làm lạ là Nhạc Phi đi đạo quân tiên phong mà chưa nghe tin thất trận sao đạo thứ hai Lưu Dự lại đánh thắng quân Phiên lập được công đầu? Tiểu tướng e trong ấy có điều gian trá chăng? Phỏng như y mạo công thì có phải là khuất lấp công trạng của kẻ anh hùng? Nếu ta không kịp thời tìm hiểu thì sự bất công ấy có thể làm cho không ai chịu ra sức với triều đình. Tiểu tướng xin Nguyên soái cho đi theo dõi điều tra xem tin tức ấy thế nào cho biết.

Trương Nguyên soái nghe mấy lời có lý, gật đầu đáp:

– Chính ta cũng đang nghi hoặc, muốn tra xét việc ấy, nếu người tự thân đi điều tra việc này thì còn gì hay cho bằng.

Hồ Tiên vâng lệnh lặng lẽ ra đi, đến núi Thanh Long sơn thì trời sập tối, bèn leo lên sườn núi, trông thấy một cây cổ thụ cành lá sum xuê, liền trèo lên nấp để dõi xem tình hình.

Hồ Tiên nhìn ra xa thấy quân Phiên kéo đến đầy núi, lấp rừng chẳng khác nào ong bầy. kiến lũ. Hồ Tiên không khỏi ngại, vì biết rằng Nhạc Phi chỉ có tám trăm binh mã thì

làm sao chống cự lại, nếu bị thất trận thì chính bản thân Hồ Tiên nấp trên cây này cũng khó mà bảo toàn tính mạng.

Xin nhắc qua Hồ Hãn thông lĩnh mười vạn Phiên binh kéo qua Kim Lăng. Đi dọc đường vừa gặp tàn quân thua trận về phi báo:

– Nay có hai tên Nam man tên là Nhạc Phi và Kiết Thanh quá hung hãn, chúng giết chết hai vị Nguyên soái ta rồi. Còn năm ngàn binh mã thì hao hơn phân nửa, số còn lại bị thương đi không nổi la lết dọc đường không biết bao nhiêu mà kể.

Hồ Hãn nghe báo lửa giận bốc lên tới tới mặt, vội xua binh lướt tới cho nhanh, bỗng nghe quân sĩ phi báo:

– Phía trước đây có Nam man đóng binh trên đỉnh núi, xin Đại vương liệu định.

Hồ Hãn bầm trán suy nghĩ rồi nói:

– Nếu quả vậy thì chúng ta nên dừng lại đóng binh tại đây, vì bây giờ cũng đã tối rồi, sáng mai sẽ ra quân tiến đánh.

Nói rồi nổ súng ra lệnh an dinh hạ trại.

Lúc Nhạc Phi đứng trên sườn núi trông thấy quân Phiên kéo đến, lòng mừng khắp khởi, nhưng lại thấy chúng đình binh hạ trại thì nghĩ thầm:

“ Binh chúng đông, binh ta ít, nếu để đánh ban ngày chắc là khó thắng.”

Nghĩ rồi gọi hai trăm tinh binh căn dặn:

– Bọn người hãy ở đây gìn giữ không được động tĩnh, để ta đi dắt quân Phiên vào đây chịu chết.

Dứt lời chàng giục ngựa xuống núi vùng thương xông thẳng vào dinh quân Phiên không một chút sợ sệt.

Hồ Tiên ngồi trên cây thất vọng toát mồ hôi cát tiếng than:

– Quả là một người liều mình cứu nước!

Vào đến dinh Phiên, Nhạc Phi hét lớn:

– Ta là Tổng triều Nhạc Phi đến phá dinh bây đây.

Vừa hét vừa vùng Lịch tuyền thương đâm chém như vào chỗ không người, thấy xác quân Phiên chết lả dưới đất long lóc.

Một viên tiểu tướng Phiên vào trước phi báo. Hồ Hãn cả giận căm thương lên ngựa, dẫn hết bọn quan quân xông ra một lượt vây chặt Nhạc Phi vào giữa. Nhưng Nhạc Phi không chút nao núng, tỏ thần oai, tả xung hữu đột giết địch thây nằm như núi, máu chảy tựa sông.

Đánh một hồi, Nhạc Phi nghĩ thầm:

“Ta chọc giận chúng như thế cũng đủ rồi, bây giờ phải dụ chúng vào núi thì mới thành công.”

Nghĩ vậy, Nhạc Phi buông một trận cười khiêu khích rồi hô lớn:

– Đã vào được thì phải ra được mới gọi là hảo hán.

Vừa nói vừa đánh bạt quân Phiên qua một phía và giục ngựa chạy dài. Hồ Hãn cả giận nói:

– Chỉ một tên Nam man mà ta không bắt được thì làm sao có thể vào thu Trung Nguyên. Ta quyết đạp hòn núi kia thành đất bằng mới hả giận.

Hồ Hãn đốc thúc ba quân đuổi theo. Nhạc Phi thấy vậy mừng thầm:

“Bọn giặc kia hôm nay trúng kế ta rồi.”

Hồ Tiên ngồi trên cây thấy Nhạc Phi giục ngựa chạy thẳng lên núi, phía sau quân Kim rượt theo bèn gót, trống đánh còi thổi hò hét vang lừng. Chúng ào lên cuộn cuộn như nước trào, đầy núi lấp rừng. Hồ Tiên cất tiếng than:

– Ôi thôi, phen này chẳng những Nhạc Phi phải chết mà ta đây cũng phải bỏ mạng chốn này.

Hồ Tiên đang lo sợ, bỗng nghe một tiếng pháo nổ vang lừng, tiếp theo là tiếng súng liên hồi. Hồ Tiên giật mình, tý nữa là vọt tay ngã xuống. Còn quân Phiên thì kẻ sa xuống ngựa, người người quăng giáo ngã lăn. Hai bên phục binh đều nổi dậy. Nào là hỏa pháo, hỏa tiễn, hỏa dược bắn vãi ra xối xả như mưa. Cỏ khô và thuốc pháo gặp phải lửa cháy bùng lên, chỉ trong giây phút lửa dậy bốc cao lưng trời, khói bay mịt đất. Quân Phiên mở mắt chẳng ra, lớp bị chết thui, lớp đạp nhau mà chạy. Ngựa đạp người, người đạp ngựa chết không biết bao nhiêu mà kể.

Đồng Tiên Văn Lang và bọn Bình chương bảo hộ Hồ Hãn men theo con đường chật hẹp mà chạy, bỗng thấy trước mặt có con suối.

Hồ Hãn bảo:

– Hãy xem thử con suối kia sâu nông thế nào?

Quân sĩ thăm dò rồi cho biết con suối ấy chỉ sâu ba thước thôi. Hồ Hãn lập tức truyền quân lội qua ngay. Ba quân vâng lệnh ào ào xuống suối.

Lúc ấy chợt nghe đâu đây có tiếng pháo nổ vang, rồi không biết nước từ đâu ào ào đổ xuống tràn ngập làm quân Phiên không kịp trở tay, chết đuối rất nhiều.

Hồ Hãn thất kinh vội truyền quân tìm đường khác mà chạy. Quân Phiên kinh hồn hoảng vía kéo nhau chạy qua bên góc núi lần trốn. Hồ Hãn cũng theo Đồng Tiên Văn Lang, nhưng vừa đến góc núi bỗng nghe quân báo:

– Bẩm đại vương, phía trước đây đá dựng đứng như vách tường, không còn đường nào tiến quân được nữa.

Hồ Hãn ngược mặt lên trời than:

– Thế thì tính mạng chúng ta khôn rồi!

Lúc ấy có một vị Bình chương trở tay về phía hữu nói:

– Bên kia có con đường hẻm, không biết có ăn thông qua bên ngoài không. Chúng ta hãy chạy bừa qua đó rồi sẽ liệu.

Câu nói của viên Bình chương quả có hiệu lực ngay như một liều thuốc hồi sinh, khiến vẻ mặt Hồ Hãn lóe lên một tia hy vọng.

Hồ Hãn nói:

– Thế thì còn gì tốt cho bằng. Gặp lúc này, miễn có đường thì chạy, hơi đâu mà lựa.

Rồi đem nhau chạy theo con hẻm ấy. Ngờ đâu phục binh trên núi trông thấy quân Phiên kéo qua, liền cắt dây xô cây đá đổ xuống ầm ầm, quân phiên bể đầu, nát thân chết nằm la liệt. Đồng Tiên Văn Lang bảo hộ Hồ Hãn chạy thoát khỏi con đường ấy thì gặp một con đường khá rộng.

Lúc bấy giờ khoảng canh năm, Hồ Hãn được may mắn thoát ra khỏi góc núi ngược mặt lên trời cười khanh khách. Đồng Tiên Văn Lang thấy thế hỏi:

– Bị thất trận, chạy gần hết hơi sao Chúa công lại cười ra vẻ đắc ý lắm vậy?

Hồ Hãn đáp:

– Ta cười là cười Nhạc Phi tuy thắng trận, song ta xét lại hãn cũng tầm thường. Phải chi hãn cho một đập binh mai phục nơi này thì chúng ta dù có cánh cũng không thoát khỏi.

Nói chưa dứt lời, bỗng có tiếng pháo nổ vang, phía trước đèn đuốc sáng ngời, quân lính lao xao, rồi một tướng mặt xanh như chàm, tóc đỏ như son, tay cầm Lang nha bổng xông ra nạt lớn:

– Có Kiệt Thanh ở đây, hãy mau mau xuống ngựa nạp mạng, đừng để ta ra tay nhọc sức.

Hồ Hãn thất kinh run lẩy bẩy nói với Đồng Tiên Văn Lang:

– Thế thì Nhạc Nam man lợi hại thật. Hôm nay ta phải bỏ mạng tại đây rồi!

Nói rồi rung rung nước mắt. Đồng Tiên Văn Lang nói:

– Bây giờ Chúa công hãy mau mau thay đổi thương giáp, y phục để tôi giả Chúa công ra chịu chết, còn Chúa công cứ việc chạy, chắc chúng không để ý đến Chúa công đâu. Chỉ còn cách này Chúa công mới thoát được thôi, nhưng xin Chúa công hãy chăm lo đến vợ con tôi nhé.

Hồ Hãn cảm động nói:

– Trên đời này thật ít ai có lòng trung nghĩa như khanh.

Nói rồi lập tức thay đổi áo giáp và thương, ngựa cho Đồng Tiên Văn Lang rồi xông ra một lượt.

Kiệt Thanh thấy Đồng Tiên Văn Lang ăn mặc như vậy ngỡ là Hồ Hãn, liền quơ Lang nha bông lướt tới chặn đánh. Đồng Tiên Văn Lang cũng vung chùy ra đỡ, đánh chưa được mấy hiệp đã bị Kiệt Thanh bắt sống. Còn Hồ Hãn thì dẫn đám tàn quân liều mình tìm đường chạy thoát. Kiệt Thanh đuổi theo một hồi rồi thu quân trở lại dẫn Hồ Hãn giả về báo công.

Hồ Tiên nắp trọn một đêm trên cây xem thấy rõ ràng, trong lòng hết sức thán phục tài dụng binh của Nhạc Phi, lập tức trèo xuống chạy thẳng về dinh bẩm lại cho Trương Nguyên soái hay.

Nhạc Phi đứng trên đỉnh núi đợi cho đến sáng, các đoàn phục binh trở về báo công. Nghe tin Kiệt Thanh đã bắt sống được Thái tử Phiên quốc là Hồ Hãn, Nhạc Phi hết sức vui mừng và nóng lòng trông đợi. Đến khi Kiệt Thanh dẫn tên Hồ Hãn này vào trước trướng, Nhạc Phi vừa xem qua đã vô cùng tức giận, quát lớn:

– Quân đao phủ đâu! Hãy dẫn Kiệt Thanh đem chém cho ta. Sao lại dám lừa ta, đây là tên Hồ Hãn đóng giả.